

Kâhyası mı Keyfimin

– AhmetİDRİSOĞLU · 17 Ekim 2012

Ben ona yalvarırken diz çöküp de önünde,
Boynumu ben bükerim, kâhyası mı keyfimin?
Ben ona erdiğimde -hani- vuslat gününde,
Tenine gül dikerim, kâhyası mı keyfimin?

Bölerim onun için her günümü, gecemi,
Sorduğumda yanıt ver şu sevda bilmecemi,
Bedenine akarım okşar iken ecemi,
Akarsam ben akarım, kâhyası mı keyfimin?

Güneş gibi doğdu ya yaşamın güzlerine,
Yandırdı bütün ömür cilveli sözlerine,
Eğilip de şöyle bir benekli gözlerine,
Bakarsam ben bakarım, kâhyası mı keyfimin?

Bulamadım bir türlü onda gönül haneyi,
-Tanıdığına pişman-, şu malum efsaneyi,
Ateşin etrafında dönen şu pervaneyi
Yakarsam, ben yakarım, kâhyası mı keyfimin.

Şaşarım sevdaları yüklendiğim son çağa,
Çiserim seher vakti gülündeki yaprağa,
Dökersem gözyaşımı yaşadığı toprağa,
Dökersem ben dökerim, kâhyası mı keyfimin?

Bulamadım ondaki sevgiyi, zarafeti,
O benim yüreğimde sanki bir Nefretiti,
Ben ne kini bilirim, ne tanıdım nefreti,
Her dem sevgi ekerim, kâhyası mı keyfimin?

İnsanların insana yaptığı her hileyi,
Yıllar yılı felekten yediğim her silleyi,
Bir zalimin uğruna çektiğim bu çileyi,
Çekersem ben çekerim, kâhyası mı keyfimin?

17.Ekim.2012 13.15